Србија је била на ногама кад је Ноле прошле недеље пао на земљу и појео траву са вимблдонског терена. Светски број 1. и победник Вимблдона донео нам је незапамћену радост, учинивши да се сви, бар на тренутак, на неки начин, осећамо као победници.

Али, донео је још нешто што се у општој еуфорији око победе, са једне стране, и политичких замерки представницима српских власти који су се појавили на Вимблдону (прича о покушају да се политички капитализује туђ успех), са друге стране, готово изгубило.

Новак Ђоковић донео је са собом заборављене вредности, дао је могућност оној нормалној, иначе згаженој Србији, да осети да је жива. Оној Србији која није ни прва, ни друга, оној Србији пристојних људи који су једнако згрожени над проевропским лудилом колико и над примитивном фобијом од свега што није локално. Новак Ђоковић постао је метафора. Персонификација за лепо, племенито и узвишено, за интегритет, снагу и победу.

То што је шампион извео целу своју породицу на бину испред Скупштине, не заборављајући ни баке, ни деке, ни тетке, ни брата из Крагујевца, ни своју девојку - јесте порука о томе како се стиже до победе и како се са победом живи.

Три генерације Ђоковића на сцени јесу порука о пристојности, васпитању, доброти, али и о традицији, коренима, континуитету, то је прича о породици, о нормалној српској породици, у којој се поштују старији, у којој се браћа воле, у којој су тетке важне, а рођаци из унутрашњости нису заборављени. То је такође прича о победнику који се није узнео изнад оних који су га створили.

Јер, Ђоковићи су све направили сами. Без ичије помоћи. Двадесет година сналазили су се како су знали и умели да стигну до Вимблдона. И дека је заслужан.

На јавној сцени на којој се врло тенденциозно, годинама, негује саможивост, јурцање за

новцем, простаклук, агресија, и суноврат свих вредности, укључујући и подсмех свему што није у знаку бескрајно плавог украшеног жутим звездицама, Новак Ђоковић спада у децу каква смо сви ми некада давно били: у реклами за Телеком Новак се старом сељаку са шајкачом, који продаје кромпир на пијаци, обраћа са ВИ - и каже му „Како сте, деко?“. Десетине хиљада људи на дочеку светског броја Један нису тапшале само његовом спортском пехару, него и томе - тој заборављеној пристојности, прогнаној одавде бесомучном јурњавом за рејтинзима, који су донели распомамљеност, мржњу, простаклук и морално подземље сваке врсте.

Уз све то, Ноле је донео још нешто. Док се овде форсира прича о томе да ће нас свет волети и прихватити једино ако будемо послушни, снисходљиви и кротки, Ноле показује да је могуће и другачије. Бити усправан. Мислити на деку. Мислити на све деке.

Сваки пут када се прекрсти три пута на терену, сваки пут када он или његов тим у вимблдонској или било којој другој ложи обуку мајице са српском заставом, он показује неки мали дивни инат свакој глупости света и оних у Србији који су у свет заљубљени. То што он ради јесте, с једне стране, одговор сваком лошем имиџу Србије, одговор сваком подсмеху Великог Брата, који већ двадесет година командује нашом несрећом, док је, са друге стране, то и порука нашим политичарима о томе како се хода, како се живи и како се поштује своје.

Ноле, то је, између осталог, прича о интегритету.

Док се овде свим средствима промовише политичка коректност, која подразумева некритичко обожавање и сваке скаредности и глупости која долази „из света“, Ноле никада не само да не одустаје од онога што јесте него то с поносом и невиђеним шармом носи. И то је оно што је опчинило свет.

А то је оно што је опчинило и нас. Десетине хиљада људи на тргу испред Скупштине није поздрављало само Нолетов успех на Вимблдону. Поздрављали су и нешто у себи самима, што је Ноле ослободио.

(Вечерње новости)